

HERFSTWANDELING RODENBURG

ZONDAG 3 OKTOBER 2004

*Luchtfoto anno 1995-1996 van Rodenburg
bij Marke bij Kortrijk in West-Vlaanderen in Vlaanderen
in Europa op de planeet aarde (CO² inbegrepen)*

Uit: AeroAtlas West-Vlaanderen, Gemeentekrediet van België, 1997, blz. 250.

We starten met een dringend persbericht eind september 2004:

De Vlaamse politie is met een helikopter op zoek naar een zeer onguur figuur die de laatste weken de streek van Marke-Rodenburg onveilig maakt. Hij wordt zowel gesignaleerd met een witte camionette, met een grasmaaier, met een bosmaaier, met snoeimateriaal, en zelfs met een zware motorfiets, en dit niet alleen op de straten, maar ook in de voetweegjes, de struiken, de beboste delen. Het gaat zo ver dat deze persoon zelfs het privé karakter van een aantal tuinen niet respecteert. Hij laat wel een zeer duidelijk spoor achter.

De sporen worden soms 's morgens om 6.30 h bij zonsopgang plots opgemerkt, meestal overdag, maar ook pas 's avonds laat, en zijn verschijning gaat gepaard met een lawaaihinder, waar zelfs de Waalse partijen voor zouden terugschrikken

..... einde persbericht

Welkom bij de wandeling van 3 oktober 2004 van tussen de 4 en 5,5 km lang naargelang uw discipline en de keuze van de paadjes.

De Vrije Basisschool Rodenburg bestaat dit jaar 40 jaar (een paar kwa- of goetongen zeggen 41 jaar), en hoe kan het dan anders dat de wandeling zich vandaag dan ook puur en alleen over Rodenburg zelf zal uitstrekken. Bovendien wordt mijn oudste zoontje floris op de dag van de wandeling net 12 jaar, dus reden om het dit jaar (voorlopig de laatste keer) onze wandelaars het weer extra lastig te maken.

Misschien nog deze oproep: er moeten nog heel wat anekdotes toekomen om dit schrijven aan te vullen, mail ze gerust (mèt foto's liefst) naar info@rodenburg.be. Dit jaar is het boekje ditmaal bovendien in stukjes gehakt, omdat het beter is dat u niet meteen de hele route kent tot het einde. Vandaar ook de luchtfoto in het begin als onderstaande plannetje ZONDER aanduidingen. Mijn excuses op voorhand voor de spellings- of logica-fouten omwille van het nachtwerk. We werken ditmaal met zo weinig mogelijk plannetjes en meer met foto's. Op vraag wordt tussenin wat minimale uitleg over digitale fotografie gegeven (maar bij twijfel: op volautomatisch zetten).

De LINKSE foto's zijn de te volgen routes, de rechtse foto's zijn de informatieve foto's. De foto's zijn iets donkerder, omdat ze 's morgens genomen zijn.

I. RODENBURGSTRAAT

Voor we ontsnappen uit deze tralies kunnen ouders misschien hun kinderen de opdracht geven zoveel mogelijk verschillende soorten vruchten/noten te verzamelen.

Terwijl we het Rodenburgplein aan onze rechterzijde houden, heb ik gemerkt op het plannetje van Cathérine Vindevogel (dank hiervoor), dat de eerste huizen in het oosten van de school dateren van resp. 4/1/64, 20/4/64, 27/7/64 en 22/5/64. Aan de overzijde (zichtbaar op foto) dateren er echter al van 12/4/62 en 2/7/62 (Sabbe & Decreus). Ook in de tegenovergestelde hoek van het Rodenburgplein stonden er blijkbaar twee huizen al in 1962. Wel enig voorbehoud graag tegenover deze getallen, want het zijn deels kadastrale gegevens, dus kan er altijd een verkoop tussen gezeten hebben die de oudere datum verdoezelt. Maar misschien wel deze info:

Zuster Harlindis (klooster Zusters Onbevleete ontvangenis Maria), bouwt de Rodenburg-hoeveschuur om tot kapel in 1964, en zij staat terzelfdertijd eigenlijk aan de oorsprong van de Rodenburgschool op deze locatie. Eerst zou er een 1ste leerjaar en een 1ste kleuter moeten komen. De laatste dag belt er echter één iemand af, waardoor in 1964 enkel het 1ste kleuter kon worden gestart. Dit gebeurde met juffrouw Lapauw, die op het herdenkingsfeest trouwens aanwezig was!

In 1965 zijn er genoeg leerlingen om het 1ste, 2de kleuter en het 1ste leerjaar dan wel te starten en kwam juffr. Marcella erbij. In het 2de leerjaar zou volgens mijn info dan ook nog Carine Decreus erbij zijn gekomen, maar ik was er niet bij, dus zeker durf ik dit niet zeggen. Tussen de lijnen door gezegd (ahum), verliep de administratie van leerlingenaantallen toen ook heel anders en vrij ‘flexibel’ zodat hier desnoods wel eens een ‘duw’ aan kon worden gegeven. Waar Vlaanderen echter nu op dit vlak wèl zeer secuur werkt, blijkt dit nog altijd te kunnen in Wallonië waar men nog altijd niet weet hoeveel leerlingen er zijn, maar wel voor teveel leerlingen subsidies ontvangt (enkel in 2000 werd deze onregelmatigheid éénmaal opgegeven).

Jantje komt thuis met zijn rapport, en na het bekijken ervan, zegt zijn vader: “Dat is een slecht rapport Jantje, dat verdient straf”. Zegt Jantje: “Dat vind ik ook papa, moet ik zeggen waar de meester woont?”.

Misschien toch eventjes herhalen waar de naam Rodenburg van komt uit mijn boekje van twee jaren geleden:

“Boudewijn IX, graaf van Vlaanderen & Henegouwen, schenkt in 1202 “Rodenborch”, een leen bij Kortrijk, aan Robrecht van Sperleke, die tijdens zijn kruistochten in dienst van keizer Boudewijn, zijn leen aan Walter van Kortrijk (Clericus van keizer Boudewijn) mocht verkopen in 1205. Ook deze is

benomen door de kruistochten en staat zijn leen af aan het kapittel van Kortrijk. Dit was van korte duur, want, terug in de heimat na de kruistochten, eist Walter van Kortrijk zijn leen terug. In 1224 huwt hij met Pascha van Marke. Kort daarop (1227) overlijdt hij en laat twee dochters, Johanna en Agnes, en één zoon, Egidius na. Vanaf 1236 worden de erfgenamen “van Rodenborch” geheten.” Voor de legende van Abdij Onze-Lieve-Vrouw Ten Spiegele” verwijs ik naar <http://rodenburg.be> rubriek Wandelingen - of het eerste boekje.

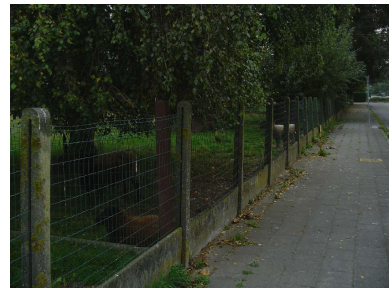
Eigenlijk is het zeer belangrijk hier al te verwijzen naar het “*Verdriet van België*” en zich bewust te zijn dat dat boek van Hugo Claus precies over deze streek gaat. Misschien moet u het eens herlezen met onze wandeling van vandaag in het achterhoofd.

Intussen mag u tevens genieten van de aanleg van een aantal tuinen of beplanting aan beide zijden van de straat.

En dan links zien we wat kleine viervoeters, op het landgoed van dokter Godderis, de persoon die mij voor het eerste boekje zeer veel informatie verstrelde, en die de naam Rodenburg heringevoerd heeft door zijn persoonlijke interventie bij Matexi, nadat eigenlijk eerst hier aan de overzijde was aangekondigd “*Hier komt wijk Moderna*”. Ik wil

eerlijk toegeven, dat die naam *Moderna* mij niet meteen zou aangezet hebben om een boekje te schrijven bij de wandelingen... (*what's in a name? A lot!*).

De straatnaam Rodenburgstraat, werd bovendien voorafgegaan door de Aal-

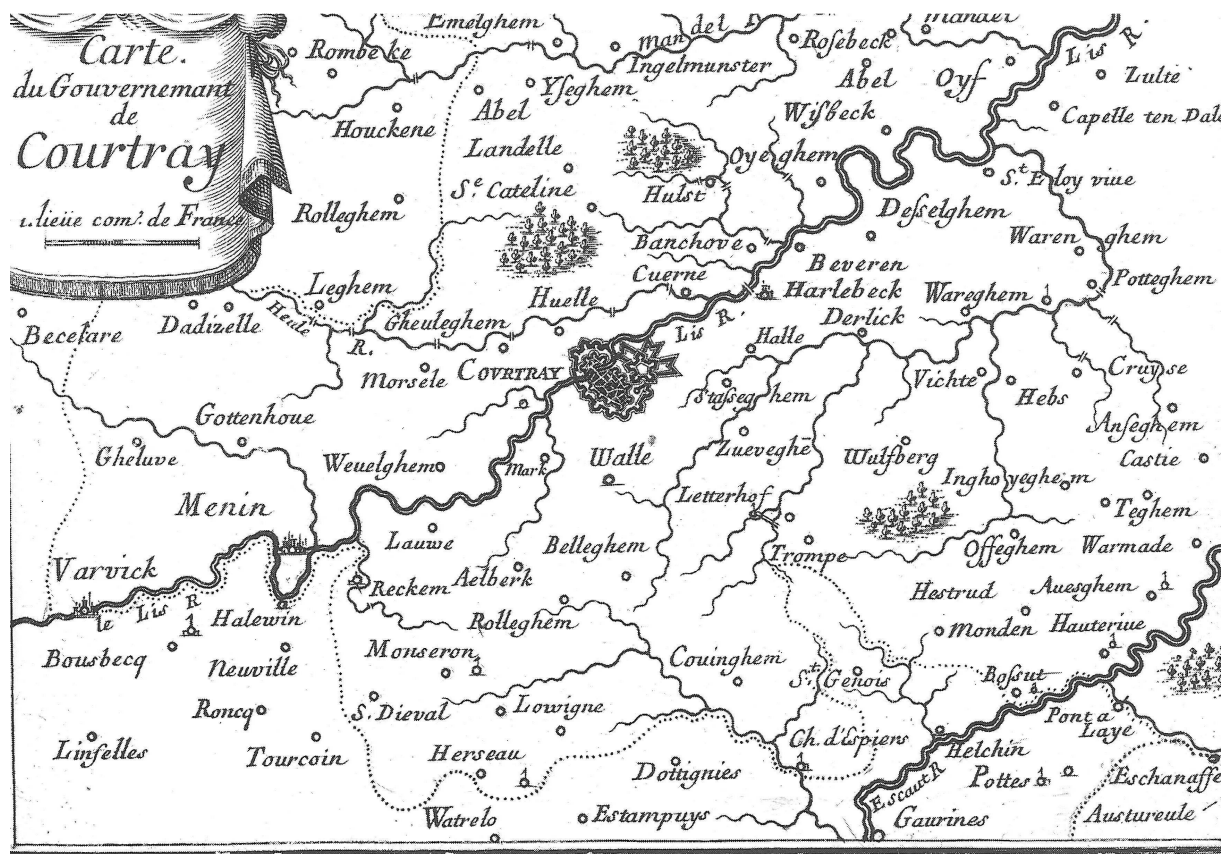

beeksestraat, en volgens twee bronnen ook door (het verlengde van) de Sint-Anna Dreef (anderen spreken dat dan weer tegen). Ik verwijs hierbij eens expliciet naar het ‘bewonersboekje’ dat ook prachtig is op dat vlak en aan elke nieuwe Rodenburger wordt bezorgd!

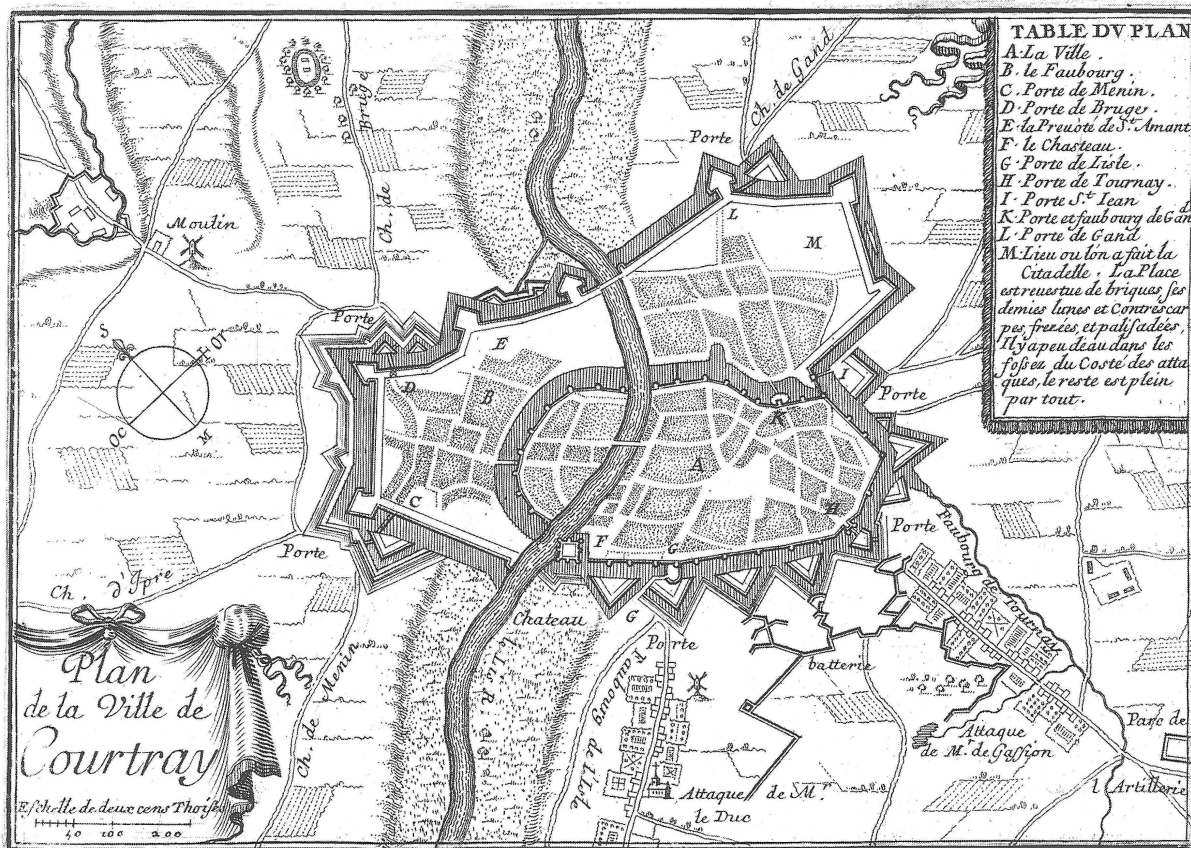
Aan het rond punt (zie foto links hiervoor) gekomen, gaan we verder rechtdoor.

We passeren het huis van het nieuwe, maar zeer actieve lid van het oudercomité, Luc Salomez (links, nr. 38). Hoewel het niet helemaal binnen het tijdsperk van deze bundel ligt, wou ik toch echter drie plannen meegeven van blz. 103 t/m. 105 van een voor mij zeer uniek en kostbaar beeldboek *“Een beeldverslag van de Franse veroveringen 1635-1677, Frans-Vlaanderen verloren”* door Philippe Despriet.

Het eerste plan is interessant omwille van de Vlaamse schrijfwijzes. Toch lijkt het deels waarschijnlijk dat de schrijver niet alle namen in werkelijkheid nagezien heeft.

Het tweede plan interesseert me omwille van de aanduiding van de molen, ik meen dat het echter NIET over Vannestes Molen gaat (later?).

Het derde plan heeft mijn voorkeur omdat het aansluit bij deze locatie van Rodenburg richting Kortrijk. Wellicht zag het er gelijkaardig uit in 1202 en in 1302? Met wat verbeelding kun je hiermee Kortrijk zien met 'oude' ogen.

Dat doet me even denken aan een terugkerende mop die mijn vader echter al van zijn grootvader hoorde (humor als uitlaatklep?) en nu als 'nieuw' terug komt:

Ergens op de taalgrens tussen Vlaanderen en Wallonie staan twee aanpalende boerderijen. Ze hebben echter EEN gemeenschappelijk kippenhok dat net tussen hen OP de grens ligt. Zoals klassiek tussen Vlamingen en Walen zijn er de dagelijkse ruzies over wat aan wie toebehoort. Ze zijn het op een dag beu en besluiten een advocaat te nemen. De advocaat trekt in het midden van het kippenhok een lijn. Ligt het ei aan de ene kant dan is het voor de

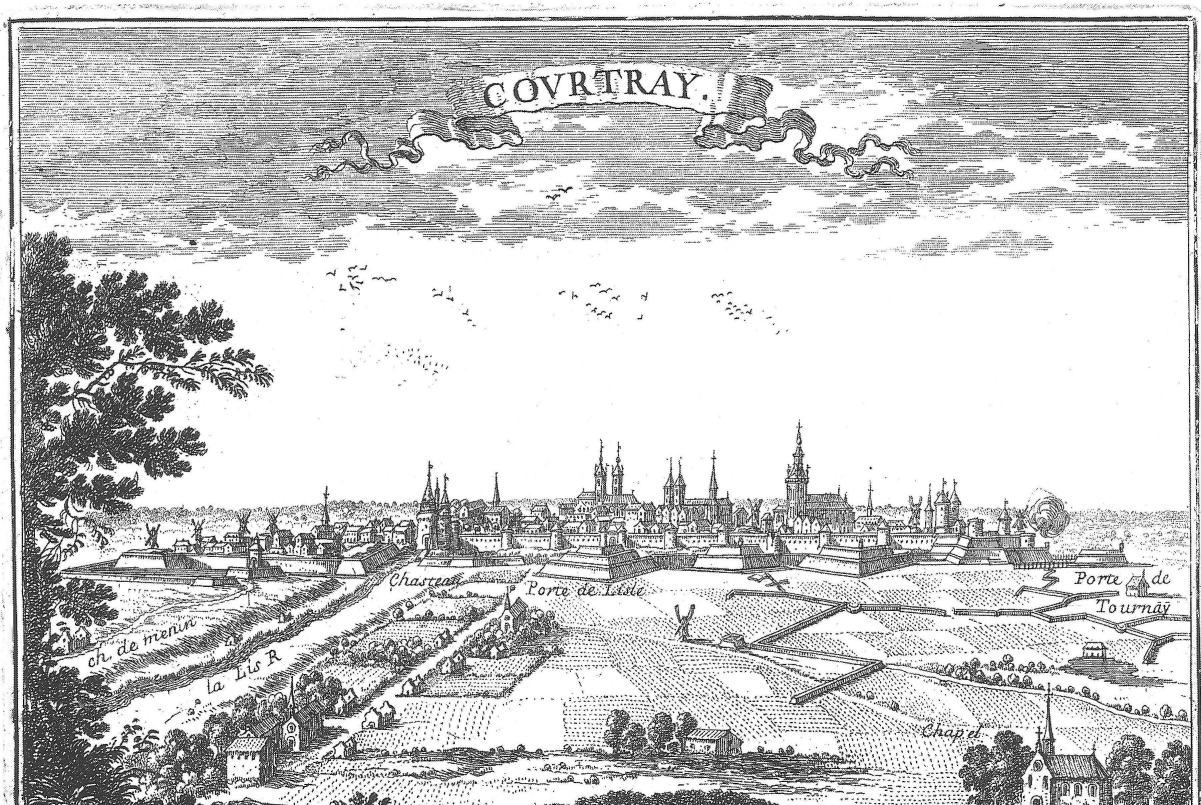
Vlaming, ligt het aan de andere zijde van de lijn dan is het voor de Waal. De boeren gaan onmiddellijk akkoord en zijn blij met de oplossing. Alles gaat voor meerdere weken goed tot op de dag dat één ei OP de lijn ligt.

De boeren besluiten nu zelf voor een oplossing te zorgen zodat ze de dure advocaat niet weer moeten raadplegen.

De Vlaming stelt een uithoudingswedstrijd in pijn voor: De ene geeft een schop in het kruis van de andere, en wie het minste geluid produceert na de schop krijgt het ei.

De Waal gaat akkoord en de Vlaming stelt voor dat de Waal eerst de test zal ondergaan. De Vlaming holt snel zijn huis binnen en komt terug buiten met aan zijn voeten zware grote legerschoenen met stalen tip. Hij neemt een aanloop en geeft een loeier op de ballen van de Waal. Deze geeft echter zo goed als geen krimp en zegt na een paar seconden tegen de Vlaming: "Dit zal moeilijk te verbeteren zijn, he; nu is het mijn beurt om de schop uit te delen." Waarop de Vlaming antwoordt: "Laat maar, je mag het ei hebben van mij."

Zie je wel dat Vlamingen inschikkelijk zijn?

Maar nu komen we eigenlijk aan mijn meest favoriete huis van heel Rodenburg, en meteen ook wel een van de oudste dat nog in originele staat is, denk ik: *Het Eksternest*.

Als je nu verwacht met het 'Lijsternest', dan ben je correct. Het werd naar analogie met dat genoemd. Binnenin straalt het huisje iets uit wat weinig huizen hebben. Boven de deur van dat huisje (maar dan moet je eigenlijk eventjes die gang wat in), staat het jaartal 1945 (moeilijk op foto leesbaar).

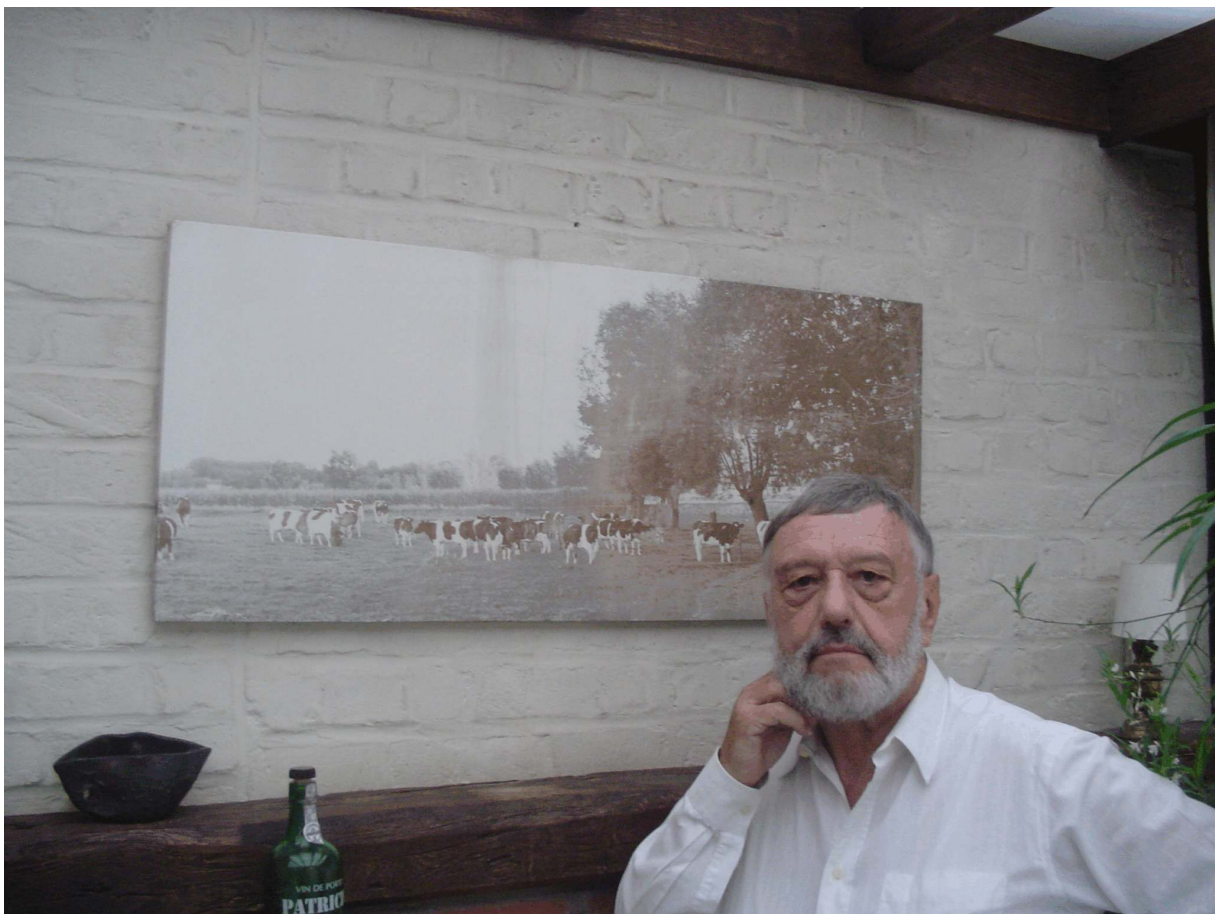
Hierover zou ik (en de bijzondere persoon op de foto) uren kunnen babbelen, maar hij vertelde mij het volgende dat ik zeker niet wou onthouden in dit bundeltje: Naast/achter het huis staat een zeer oude garage die in 1939 toen eerder een stapelschuurtje was. Tijdens dat jaar 1939 zaten daar ook een paar Belgische soldaten in (op de vlucht wellicht). Een van dezen was plakker en uit verveling begon deze heel de schuur de beplakken met kleiaarde die hier courant 'voor het grijpen' lag (denk maar aan Pottelberg).

Wèl, nu nog steeds brokkelen regelmatig in die garage stukjes af. Van 'goe stielmannen' gesproken!

En binnenin is er ook zeer veel te beleven. Ik bezorg meteen de foto's:

Deze foto geeft de overzijde van de straat weer na de tweede wereldoorlog. Rechts zijn er knotwilgen die aan de oorspronkelijke wal van de

Rodenburghoeve palen. We zitten hier dus echt in het oudste huis van Rodenburg, denk ik (mag gerust weerlegd worden op ons e-mail adres, zal in dank aanvaard worden want ik heb heel wat mensen willen bezoeken, maar er zijn maar 25 h per dag in mijn leven).

Zoals beloofd iets over digitale fotografie tussendoor (het laatste jaar werd een record aantal toestellen verkocht in Vlaanderen): zo'n foto's worden best genomen in de stand 'sepia'. U krijgt dan het bekende effect van fotografen naar het bruinrode toe en dat voelt altijd klassieker en kunstiger aan. Dit doet ook weinig af van de kwaliteit van het origineel, integendeel dikwijls (het is rustgevender), toch zeker als het fototoestel zelf deze stand heeft (bewerkingen achteraf zijn altijd verlieslatend in kwaliteit!).

Voorbeeld (bij de zwart/wit exemplaren misschien geen echt verschil?):

In dat huis staan ook trouwens nog drie bustes, waarvan ik meteen examen kreeg op herkenbaarheid: Door deductie (Het Lijsternest) wist ik dat ik Stijn Streuvels moest herkennen. Ter info: Stijn Streuvels = Franciscus Petrus Maria Lateur (roepnaam Frank), geboren op 3 oktober 1871 in Heule. Zijn vader Camille Lateur, was kleermakker (geen bakker zoals op internet dikwijls staat) en die was getrouwd met Louise Gezelle en dat zou een zus van de grote dichter Guido Gezelle geweest zijn. En ja hoor, via deductie maar ook via herkenning zag ik onmiddellijk dat de tweede buste effectief Guido Gezelle was. Maar de derde herkende ik helemaal niet. Die buste (rare naam voor een mannelijk gezicht, vind ik persoonlijk) bleek Karel van de Woestijne te schetsen. Marke kent trouwens wel een Guido Gezellelaan en Stijn Streuvelsstraat, maar (nog) geen Karel van de Woestijnelaan. Thuis gekomen ben ik het verband gaan opzoeken en vond in de papieren encyclopedie terug dat op 5 juli 1896 in Gent de ontmoeting tussen Streuvels en Emmanuel de Bom en Karel van de Woestijne precies bepalend was voor de verdere richting van Streuvels en tot een lange correspondentie tussen de eerste twee leidde [zie ook boek Pelckmans, Kapellen 1993 *“Een nieuwe kijk op de jonge Streuvels”* door Kathryn Smits, “beste studie over Streuvels ooit” herinner ik me nog als opmerking in de Davidsfondsblaadjes bij Omer Moeyaert, een schoolinspecteur die toevallig de vader van mijn vroegere klasgenoot Bart Moeyaert - toevallig ook schrijver geworden, dat is dus helemaal geen toeval maar beïnvloeding].

Maar het wordt saai, dus met die schoolinspecteur eventjes overschakelen:

Een school inspecteur bezocht een kleine dorpsschool. Toen hij het leslokaal binnen kwam, was het er een herrie van jewelste. Hij pakte de langste jongen, die ook al een behoorlijk stemgeluid had, bij de kraag en zette hem op de gang met de woorden: "Blijf hier maar even uitrusten!" Hij gaf de andere jongens een preek over gedrag, totdat een jongetje een vinger opstak en zei: "Meneer..... mogen we nu onze meester Jan weer terug?"

Als afsluiterje nog deze foto uit het Eksternest:

De inkom bevat het originele wapenschild van Kortrijk, en in dit huis lag zelfs de originele moule om deze te maken. Dus als u in Kortrijkse gebouwen ditzelfde ziet, dan is het afkomstig van de nu (jammer genoeg vernietigde) moule uit dit huis, waar de laatste afdruk werd gemaakt.

Oh ja, omtrent het fysische verschijnsel 'druk': in het leerplan zat vroeger volgende definitie (her in te voeren?):

De kus is een opdruk, die door afdruk, indruk maakt op de bloeddruk, en met nadruk vraagt naar herdruk.

We gaan verder (zoveel tekst kunt u toch niet lezen onderweg):

Dit stuk grond werd gekocht door bijna alle naaste geburen aan de rechter zijde daarvan à... 100 BEF per vierkante meter. De reactie van de b u r e n

toonde wel verrassing als ik dit

navroeg op waarheid. Hier liep het spoorbaantje uit onze vorige twee wandelingen verder naar de Aalbeeksesteenweg en dan verder naar de tunnel (en achter u door de Karel van Manderstraat).

Rechts ziet u de andere zijde (daaronder zit trouwens

nog de nu afgesloten tunnelkoker onder de Aalbeekse steenweg en zoals we daarvan genoten bij onze wandeling in zo'n geheime tunnel ONDER de R8 verleden jaar).

We vervolgen.

Hier heb je zowel recente als minder recente huizen bij elkaar. We begeven ons meestal in de na-wereldoorlogse periode, maar zoals u op de foto kon zien, stonden er zeer weinig huizen direct na de oorlog. We zullen straks merken dat er in 1950 nog maar een twee à drie huizen waren. Als u nu plots aan de rechterzijde onderstaande wegje ontdekt (pas op, verleden jaar nog stonden op de rechter grasstrook een lange rij zeer grote bomen), mag u hier in. In dit straatje ga ik enerzijds wèl zeggen wie hier woont, en anderzijds niet zeggen wie hier woont. Op het einde recht voor ons, woont in nr. 11 een

professor (ik dacht Dr. Neerman) die bij mij op filosofisch vlak enorm in de smaak viel. Het is onvoorstelbaar, maar het bleek een uitvinder/ingenieur te zijn die talloze voertuigen ontworpen heeft (o.a. metrostellen van grootsteden). Hij vroeg mij om architect BREUER en Jean PREUVE

(dakwerken) eigenlijk ook eer te betonen in dit werkje, wat ik gaarne doe. Zelf heeft hij trouwens meer dan 40 jaar een ingenieursbureau gehad, waarbij - het moet gezegd - het buitenland meer respect had dan de Belgische beleidsmakers.

We gaan nu echter naar links de oprit van nr. 9 op (**laat ons duidelijk wezen, dit mag enkel vandaag 3 oktober 2004!**) zoals hieronder en gelieve onze goede Rodenburg-naam en faam hoog in het (Vlaamse) vaandel te dragen.

Hier komen we bij iets unieks in België. Terwijl het Atomium nu gesloten werd voor volledige restauratie, vindt u hier de originele (maar iets uitgebreide) prefab woning die op de Expo stond van 1958. Hoewel oorspronkelijk niet bedoeld om zo lang te staan (het was het eerste financiële betaalbare snelconcept dat zeer revolutionair de firma De Coene hielp expanderen), woont hier nog steeds Alain Vanderborgh met zijn zus. Nu zult u zich de vraag stellen hoe zij aan die speciale woning geraakt zijn, wel dan moet ik u toelichten dat hun moeder Provost heet, en net haar vader **Pol Provost** de na WO II algemeen directeur was van De Coene¹

Omdat ik nu eenmaal ook geboren ben met een baksteen op de maag, ben ik op internet ook gaan zoeken naar 'den' expo 58. En ja hoor, van een gebruiker bestaat er een buitengewoon prachtige site op:

<http://users.skynet.be/rentfarm/expo58/>

¹ In de originele tekst stond hier een foutje, ik dacht dat de familienaam van de moeder oorspronkelijk 'De Coene' was, maar dit werd door Alain Vanderborgh aan mij gelukkig verbeterd via een e-mail..

Het strafste van al was, dat je zelfs op die site, als je zéér goed zoekt, je op de link <http://arch.rug.ac.be/expo58/expotour/expotour.html> de optie 'Companies' kunt aanklikken. Ik weet niet meer hoe ik er precies aan kwam, maar plots kreeg ik rechts onderaan (met knippen & plakken en uitvergroten over Paint):

Hier vindt u meteen een van de originele breedbeeldfoto's die zij hadden en die ik mocht inscannen (een 'klassiek' probleem met digitale camera's is de steeds kleiner wordende beeldhoek; zeer weinig mensen vergelijken bij de aanschaf van een digitaal toestel dit item, nochtans was dit voor mij een argument om toch bij Sony te blijven - natuurlijk heb ik wel software om foto's aan elkaar te kleven, maar dat geeft steeds vervormingen; zie voorbeeld in deel III).

Misschien nog even het mooiste van het verhaal: Alain Vanderborcht is geboren in 1958, en was dus op de expo te Brussel al in de buik van zijn moeder aanwezig.

Het menselijke is trouwens voor mij altijd het mooiste (welke zin moeten we anders aan het leven geven?) maar dus soms ook het droevigste.

Ik had trouwens tweemaal geluk. Want om in de Abdis Agnesstraat te geraken, moeten we nog door de tuin van een tweede persoon die net gebouwd heeft aan de andere kant, en die vandaag wellicht net in de verhuis zitten (helpen we niet allemaal mee?). En het geluk bestond hem nu toevallig hierin, dat het ook een broer Vanderborcht is die daar een ruimtevolle nieuwbouw oprichtte en ik kreeg eveneens de vriendelijke toestemming om jullie verder te loodsen (let op voor de politiehelikopter; kent u trouwens het woordje 'ornitopter'?)

We komen daarna aan de andere zijde uit en zitten in deel 2 (Noordzijde) van de wandeling.

Bij een klooster zijn enkele bouwvakkers bezig met een renovatie. Op een regenachtige dag staat moeder overste op de eerste verdieping te kijken naar de vorderingen van de renovatie. Zij staat uit het raam geleund en hoort hoe de bouwvakkers tegen elkaar praten en dit gaat niet erg netjes. Zij denkt bij zichzelf "Dit kan zo niet, dit is een huis van God", dus ze besluit naar buiten te gaan om de heren een beetje beleefdheid bij te brengen. Daarvoor steekt ze een bijbel onder haar arm en loopt naar buiten. Het regent echter, en moeder overste wil haar bijbel graag drooghouden in haar broodtrommel. Buiten spreekt ze de eerste de beste bouwvakker aan en vraagt: "Kent u Jezus?" De bouwvakker zegt: 'Nee maar misschien kent een van mijn collega's hem wel.' Hij schreeuwt naar zijn collega: "Kent een van jullie Jezus?" 'Nee', antwoorden ze, "hoezo dan?" "Hij is zijn brood vergeten, want zijn moeder staat hier met zijn broodtrommeltje.

II.A. ABDIS ERKASTRAAT

De geschiedenis, de godsdienstige legende, en de betrokkenheid van Abdis Erka bij de naamgeving en geschiedenis van Rodenburg blijft wellicht in ons lange termijn geheugen zitten, dus hoef ik niet te hernemen.

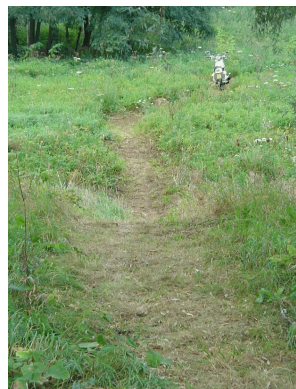

We blijven steeds doorgaan op de Abdis Erkastraat, tot we aan het pad komen waar we verleden jaar terug kwamen van de overzijde van de autostrade. Dit noemt het Bruyningpad en dat loopt eigenlijk richting President Kennedy-park.

We gaan links dit pad in en blijven vervolgens **rechts** (zoals de meeste Vlamingen in tegenstelling tot de politici - sorry - kon 't weer niet laten) 'aanhouden' en gaan niet naar links de brug over van de R8.

De verleiding was zeer groot voor mij om vervolgens ook over de E17/A14 te gaan en dan zeer stijl naar beneden te gaan ACHTER de autostrade, maar ik heb

het nagezien en het was onmogelijk dit parcours met de buggies te doen. Het blijft niettemin weer een van de aanraders om zelf eens te voet, met de mountainbike of met een crossmoto te lopen-vliegen-rollen-duiken (best niet met rolschaatsen of inliners).

De verrassing zal dan ook zijn dat u direct na de vorige foto onmiddellijk terug rechts mag (eigenlijk liet ik u enkel even dit paadje bewandelen om u op het verkeerde spoor te zetten en omdat ik betonnen banen zeer saai vind.

Hier heeft het grasspook wel wat meer dan anders afgezien en diende er zelfs een extra bosmaaier gehuurd te worden om er door te geraken (de mijne was te licht). Mijn nederige excuses aan de geburen voor de veroorzaakte lawaaihinder maar gelijktijdig wens ik hen ook te danken om dit de ZONDAG (tegen de gemeenteregels in) te mogen uitvoeren.

De stopplaats zelf gaat trouwens wellicht door op het einde van de bomendreef aan de Canaertstraat vlakbij het uiteinde van de Karel van Manderstraat, dus eventueel mag u ook daar rechtstreeks naar toe, als het lange graspad langs de autostrade u te veel problemen bezorgt.

In foto's, betekent dat volgende stuk (rustgevende) route. Het grasspook en ik wilden tussenin alle onbebouwde grasterreinen van wat hoge grasjeuk afhelpen,

en eentje werd ook uitgevoerd (naast het voetpad dat niet op het stratenplan staat), maar het heeft zodanig geregend dat het spoor hier al voor een groot stuk terug verdween. De kinderen zullen het echter wel nog vinden.

Ik had ook nog graag het stuk van de Flandrinastraat ook uitgewerkt, waar de directeur van Sint-Maarten woonde, alsook een leerkracht in een van de oudste huizen (mijn excuses dat ik die foto's niet meer kon komen ophalen) en daar schuin tegenover een postbode. Ik bedank ook

expliciet de heer Berghmans van de inrichtende macht omwille van het doorspelen van het welkomstboekje dat elke 'Rodenburger' krijgt bij aankomst op deze wijk en de geschiedkundige en zeer interessante toelichtingen, alsook het doorgeven van extra contactadressen (en

niet in het minst ook voor zijn blijvend kranige hulp bij het opruimen na het herfstfeest van de wijk Rodenburg verleden week zondag tussen al dat jonge geweld).

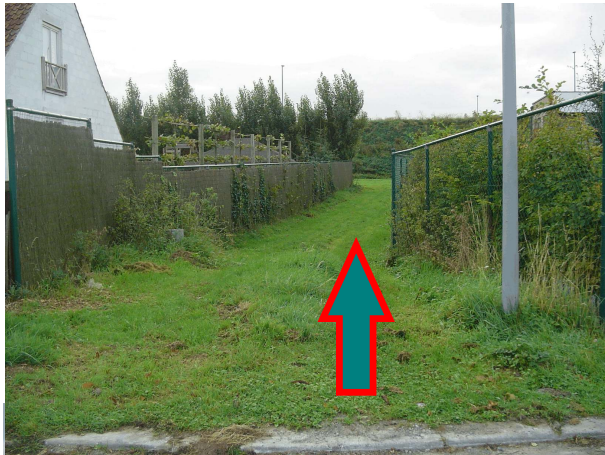
Want ik denk dat ik hier wel zeer grote boeken met persoonlijke anekdotes had kunnen verzamelen.

We keren na dit voetpad (of graspad, naar keuze) voor de laatste maal terug naar de Abdis Erkastraat en daar gaan we door tot op het einde (plakkaatje ‘doodlopende straat’).

Links boven is te volgen. Rechts boven zou op dit gebied een van de ‘oudste’ huizen staan, maar oud is hier zeer relatief, q.c. 1985 en zo.

De verleiding was groot om ook dit veld om te ploegen, maar op het einde ligt een diepe beek, en een ‘death ride’ kwam onmiddellijk in me op, maar soms moet ik ook realistisch zijn en dat leek me in tijdsgebruik niet realiseerbaar. en ook een beetje over de grens van het toelaatbare of wenselijke door anderen.

Hier kunt u ook door, maar u zult merken dat het gras snel groeit, ondanks het feit dat het najaar is.

Indien er grote kinderen zijn die willen klimmen op de verhogingen naast de autostrade, dan is dat enkel toegelaten met begeleiding van wat grotere kinderen (bijv. papa's).

Misschien een kleine tip, om dit donkere te vermijden als u foto's neemt: mik op een donker gedeelte en druk de fotoknop een klein beetje in, het fototoestel zal automatisch beter belichten. Vervolgens wendt u het toestel (sorry voor de typ- of denkfouten hier, maar dit werd weer 's nachts geschreven) zodat u in het kader het juiste beeld krijgt (blijft het allerbelangrijkste altijd: altijd in het kader plaatsen wat u wenst) en dan drukt u door om de foto te nemen.

Met een digitaal toestel kunt u trouwens altijd snel controleren of alles er goed op staat en eventueel de laatste foto snel terug schrappen.

Deze foto is dan weer wazig omdat er een trage sluitertijd op stond (toestel focussen op een heldere plaats om dit te vermijden, zie infra) en de “fotokodak” vervolgens bewoog (al rijdende met moto foto’s nemen, ahum, hier kon ik trouwens niet met de Vito door). Zo’n effecten wil je soms bewust bekomen, en als je gewoon een voorwerp in beweging fotografeert en je draait het fototoestel mee met de beweging van dat voorwerp zelf, dan krijg je soms kunstwerkjes.

In hierbijgaande stuk zijn er terug wat netels en onkruid die het wat kunnen bemoeilijken om vlot door te gaan, maar het parcours zelf zou zeer rustgevend moeten zijn.

Hiernaast mag je de rode pijl volgen, we keren niet terug naar het pad, maar zullen straks door de struiken gaan.

Voor we deze wijk verlaten, toch nog een belangrijke opmerking die uit de gesprekken met de meeste wijkbewoners toch doorschemerde: Er is steeds een ambigue houding geweest tussen de wijkbewoners en de school zelf. Ook statistisch gezien, viel het Jan, Luc S. en mij op dat inderdaad de helft van zowel de leerlingen als van het bovenwijzend [;-)]¹ personeel niet van de wijk afkomstig was, en soms van een heel eind verder (prachtjuf Greetje van het eerste leerjaar is recordhoudster momenteel?). In de wijk van de Pieter Breughelstraat bijvoorbeeld, werden de huizen van Devlies, Abrahms (schrijfwijze?), e.d. gebouwd omstreeks 1975. Dit gaf een explosieve groei van zo'n 9 jongeren hier in een jaar tijd. Toch was het wijkfeest altijd georganiseerd los van de school en vice versa. Misschien kan dit boekje op dat vlak toch een beetje een brug slaan tussen beide werelden.

In 1965 was trouwens enkel nog de Karel van Manderstraat langs een zijde echt bebouwd of was dit gebied ofwel bebost ofwel volledig open (landelijk dus).

Vanaf hier moet u toch eventjes opletten en stijl omhoog gaan (door de struiken, Baekelandt...).

Er was wel al een soort restant van wat fietssporen, maar **ik heb dit paadje toch nog wat moeten aanpassen om de buggies vlot door te laten (help elkaar!!)**

¹ Sommigen denken dat dit moderne SMS-taal is, maar dat bestond al in 1986 toen ik studeerde en e-mail enkel iets was tussen universiteitscomputers onderling in een mainframe omgeving (eigenlijk een soort telnet-protocol, maar toen serieel i.p.v. over TCP/IP via het internet = Tunneling Control Protocol/Internet Protocol, de standaardtaal die computers langs kabels met elkaar spreken in 4 hexadecimale cijfers van 256 bits).

II.B. CANNAERTSTRAAT - SPOORWEGBRUGJE

Eenmaal boven gekomen, komen we op de brug van de soms gevaarlijke Cannaertstraat over de autostrade uit, en ***MOETEN de mensen met buggies, maar ook alle ouderen, twijfelaars en kleinere kinderen langs rechts aan de rechterzijde van de baan naar beneden tot aan het maïsveld (frisdrank/appel).***

II.B.1. CANNAERTSTRAAT NAAR BENEDEN > SPOORWEGBRUGJE/PAD

Dit is het pad voor iedereen die niet gewoon is van te klimmen of te dalen langs een glibberige helling.

Enkel de durvers met goede sportschoenen of botten en die zonder angst een hellingetje van meer dan 40° willen experimenteren, mogen de andere zijde uit om ONDER de brug door te gaan. Als mensen twijfelen, kunnen ze eventueel wel eens langs links gaan kijken op 50 meter naar die helling en dan alsnog belissen om al dan niet de grote baan te nemen.

II.B.2. DURVERSVOETPAD NAAR WILGENDREEF

Degenen die het echt zien zitten en het extra leuk willen maken, gaan links, en dan terug voor de brug even links om ONDER de brug door te gaan richting weiland. Hierbij zie je dat er een vrij grasspoor werd gemaakt door het grasspook en mij.

Hieronder moet je echter voorzichtig kijken of deze helling van de geluidswerende berm naar beneden niet teveel graden (alcohol?) bevat!

LET GOED OP!!!!

Daarachter is het dan terug gewoner.

Terugblik op dat hellingetje vind je rechts (de foto's links zijn nog altijd deze die je moet volgen om niet te 'verdwalen'.

Vervolgens steken we het veld parallel aan de autostrade over (liefst mooi langs de kant, dat we ook van de boer geen klachten krijgen).

Biologieles op de lagere school. De juf bespreekt de lichaamstemperatuur van levende wezens en legt uit: De mens, lieve kinderen, heeft normaal een lichaamstemperatuur van 37 graden Celsius. Bij vissen is het iets minder, en bij vogels is het iets meer. Plots ziet de juf dat Jantje, natuurlijk, uit het raam zit te kijken. Waarop ze Jantje sommeert te herhalen wat er net verteld is. En Jantje, aarzelend: Hmm, uhh, de lichaamstemperatuur van de mens is normaal 37c. Enne, als hij gaat vissen is het iets minder, en als hij gaat vogelen is het iets meer..

Uiteindelijk komen beide routes dan weer (omgekeerd) samen op dit punt:

Bij een visvijver staat een man met een spiegel. Een voorbijganger vraagt verbaasd: "Wat bent u aan het doen?" "Aan het vissen" is het antwoord. "Met een spiegel?". "Jazeker. Ik heb het uitgevonden. Mijn kostje is gekocht!". "Hoe doet u dat?" wil de voorbijganger weten. "Dat wil ik u graag vertellen, maar dat kost u wel vijf Euro. "De voorbijganger heeft het er graag voor over en geeft meteen het gevraagde geld. "Wel," zegt de visser, "eigenlijk is het heel eenvoudig. Je richt de spiegel op het water en als een vis voorbij zwemt laat je hem schrikken door de lichtstralen die door de spiegel worden weerkaatst. De vis raakt dusdanig in de war dat je hem zomaar kunt pakken." "En, hoeveel heeft u er al gevangen met deze methode?". Antwoordt de visser: "U bent vandaag de negende, meneer.

Vervolgens terug de gekende weg tussen de maïsvelden (als ze de dag ervoor niet werden afgereden tenminste).

III. E17-TER DUINENSTRAAT- VERRUESTRAAT - TERUG

**** intermezzo computerfotografie (al een eindje gevraagd door sommigen) ****

**** niet geïnteresseerden springen naar bladzijde III-6 meteen****

In snelweg-tempo, maar zoals beloofd toch wat kleine informatica-tips om met digitale fototoestellen (licht)correcties uit te voeren.

Normaal gezien mag je nooit tegen de zon in foto's nemen, maar bizar genoeg zijn dat dikwijls de mooiste foto's (ook met water, spiegels, ruiten e.d.). Maar het moet steeds bewust gebeuren. Dus wil u het simpel houden, dan staat u best altijd met uw rug naar de zon om schaduwvorming te vermijden en een maximum aan kleurrijkheid en helderheid in uw foto's te bekomen.

Men werd mij ook snel iets gevraagd omtrent foto's 's nachts, en dat werk ik hier ook snel wat uit met deze brug. **Dus voor de zuivere wandelaars, spring naar blz. III-6 in infra!!!** Dit is niet arrogant bedoeld en enkel ter archivering van mensen die me het al herhaaldelijk vroegen. Ik gebruik straks ook de zelfde spoorwegbrug maar nu de nacht ervoor.

Eerst 'mijn regel van drie' of *mijn* theoretisch achtergrond om foto's snel en efficiënt te nemen (vergeet niet, iedereen heeft wel ergens zijn eigen theorie). 4 is extra (as usual om alles samen te vatten wat niet in de eerste drie puntjes zit). Het is een eigen werkmethode, niet een methode uit boekjes, dus het is totaal vrijblijvend.

In volgorde van belang moet u altijd op twee zaken letten:

1. wat wenst u juist te fotograveren (uw kader is beperkt) **KADER**
2. hoeveel licht krijgt u en hoeveel moet u er geven (uw kwaliteit is beperkt) **LICHT**
3. welke afstand wenst u scherp, en of u eventueel diepte wenst (u krijgt geen drie dimensies) **FOCUS**
4. ken uw eigen fototoestel (sluittijd; reactietijd) en vooral... uzelf.

Ik ga die puntjes hier eventjes overlopen, zonder te beweren dat ik enige wijsheid in pacht heb omtrent foto's nemen. Ik doe het wel al een eindje, maar nog steeds blijven 30% van mijn foto's mislukt en vooral onder- of overbelicht.

1. **KADER:** Betekent dat u kijkt of u moet inzoomen of niet en wat u juist in beeld wenst. Soms zult u merken bij het inzoomen dat u toch liever een deeltje hebt i.p.v. het geheel of net omgekeerd. Hierdoor kan het ook zijn dat u het onderwerp van opzij zult benaderen, of dat u op de grond gaat zitten (kikvorsperspectief) of net hoger (vogelperspectief). De eerste klassieke fouten zijn altijd mensen zonder hoofden... Durf kiezen! Neem misschien altijd ook zo'n panorama-wegwerptoestelletje mee. Sommige toestellen met veel megapixels hebben gewoon een kleinere kijkhoek! Kies een goed kader (loop achteruit/vooruit).

Opmerking: Hebt u een zeer duur toestel, is het beter om altijd een makro-foto te nemen, u kunt altijd nadien nog digitaal inzoomen en met de meeste toestellen kunt u ook PIP e.d. gebruiken, Picture in Picture of een andere functie van een foto van een zoomgedeelte van de foto. Let bij aanschaf NOOIT op digitale zoom, enkel optische zoom telt. Let ook ENKEL op optische resolutie, ook dat is het enige wat telt (bijv. 5 Megapixels intrapolated is gewoon twee van bijv. 4 megapixels boven elkaar gelegd, zoals sommige deskjetprinters dat ook doen om hogere kwaliteit te bekomen met het juiste papier).

2. **LICHT:** Enkel overdag in goed daglicht kunt u echt kleurrijke foto's maken. Met een klassiek toestel kunt u gevoeliger films nemen (ISO200-400 ipv ISO100), maar dat maakt de kleurechtheid van uw foto's bruter. Omgekeerd werkt de flitst van uw fototoestel maar beperkt in afstand, en dan nog best op een afstand van méér dan een meter (dichter = overbelicht) en tot vier meter (verder = onderbelicht). Voor andere afstanden moet u eigenlijk uw blits MANUEEL bij regelen. Is er veel licht, dan zal uw toestel vrij scherpe foto's maken, ook bij opnames van sport e.d. en mag u eventueel ook uw hand iets bewegen/trillen ('Alberteren', ahum). Op het moment dat het iets donkerder wordt, moet u zich bewust zijn dat geschemerde foto's meer schering dan inslag zijn (schering is linkse beweging op weefgetouwmachine, inslag is terugkeer, de uitdrukking zou komen door de talloze defecten aan die machines). Een blits gebruiken bij manuele instellingen terwijl het redelijk klaar is, mag zeker ook. Anti-rode ogen effect is trouwens een tweede blits ervoor, zodat de pupillen van uw personen verkleinen en minder dat rode licht verstrooien van de blits. Als zij echter niet in het toestel kijken, zal ook dat niet veel helpen. Leer uw blitsstand verzetten: aan, af, vertraagd (blits+S). Rode ogen is trouwens een van de weinige zaken die dikwijls wel manueel kan worden bijgekleurd/gecorrigeerd in een Photopaint Pro. Werkt u manueel dan kunt u ook met de optie OEV werken (bijv. 's nachts aan zee is de vloer van de zeedijk te donker: +1.5 tot +2.5 OEV; het effectieve voorbeeld volgt verder). Hogere gevoeligheid gaat hoe dan ook altijd ten koste van scherppte, in donkere omstandigheden mag u eigenlijk niet veel verwachten. De meesten mogen het toestel altijd gewoon in automatisch zetten, maar is je foto te donker, richt dan je het focuspunt (of focuszone bij recentere toestellen die u pogen te corrigeren) op iets donker, dan zal het toestel een lichtere foto maken, je drukt half in, keert terug naar je kader uit puntje 1. en drukt de knop helemaal in. Let op: focuszone vertraagt de toestellen, maar binnen een paar jaar is dat probleem wellicht ook van de baan met de nieuwe elektronische beeldverwerkingschips.

Omgekeerd, is het overbelicht, richt dan je toestel even op de open lucht, de belichting zal zich automatisch aanpassen en als het goed is, druk je opnieuw half in, en dan keer je terug naar het kader dat je koos in 1 en druk je helemaal in. Je zult al totaal andere foto's krijgen. Om te bewijzen hoe ik zelf zondigde, ik nam de foto's van de wandeling 's morgens vroeg en dat was totaal, maar dan ook totaal onverantwoord op het vlak van kwaliteitseisen.

3. Van afstand moet u zich meestal niets aantrekken. Maar veel toestellen kunnen op één punt scherpstellen, of op een zone. Best is een zone, maar dan zit u met het probleem dat die toestellen meestal zo traag reageren, dat uw dochter al lang beneden van de glijbaan is, als de foto genomen wordt. Eenpuntscherpstelling werkt een stuk rapper, bij manuele scherpstelling reageren diverse toestellen onmiddellijk.

Wanneer zit je dan wel met een probleem? Bijvoorbeeld als je een koppeltje fotografeert met een vergezicht of met een statief en zelfontspanner (problematisch hier, maar onrechtstreeks oplosbaar via microfoto van makrofoto nadien). Dan zul je het vergezicht scherp hebben en de gezichten van die twee lieve mensen niet, en meestal is omgekeerd net het mooie effect. Zelfde als hiervoor: *primo* je bepaalt je kader in 1.; *secundo*: belichting zorg je enkel dat je niet tegen de zon trekt of tegen het duister om overbelichting of onderbelichting te vermijden; *tertio*, kijk of je een bepaalde afstand scherp wilt: indien ja, dan focus je op een gelijkaardig voorwerp van die afstand (een van de twee gezichten), druk je de ontspanningsknop (zou eigenlijk inspanningsknop moeten noemen) half in, keer je terug naar je kader in 1. en druk je helemaal de knop in, terwijl je uitademt of je adem even inhoudt om niet te bewegen en houdt rekening met de traagheid van het toestel. Veel problemen zullen al weg zijn op deze wijze. Bij een donkere achtergrond ('s avonds, sfeer), bijna altijd met 'slowblow' werken dus flash met vertraging (lange sluitertijd) en statief natuurlijk.

4. Ken je toestel... en jezelf. Hierover kan ik niet veel zeggen. De traagheid heb ik al aangeduid, zorg dat je extra batterijen mee hebt, een voldoende grote memory stick of SD-kaart, weet wanneer je lens bedampt en test het uit. Een digitaal toestel heeft net het voordeel dat je vrij kosteloos kunt experimenteren, en lees af en toe de handleiding eens opnieuw ('aha'-erlebnis). Doe zeker eens wat niet mag, om te kijken wat het verschil geeft en zelf te weten waarom. Misschien mag je meer dan je denkt?

Lach bijvoorbeeld niet met iemand die altijd door de zoeker kijkt, i.p.v. op de display. In de meeste gevallen is het fototoestel véél stabiel als je het tegen je hoofd houdt, dan als je het voor je bedient terwijl je arm gestrekt is en je op het display werkt. En zo nog tal van zaken die je zelf gaandeweg moet ontdekken.

's Nachts moet je op zo'n brug trouwens best manuele instellingen gebruiken (bijv. ISO400 = grotere gevoeligheid maar korrel is niet zo scherp) & lange sluitertijden, met flash ev. De foto hieronder is manueel toch op ISO100 geplaatst, 1 seconde sluitertijd (op statief dus), en met 1.5 OEV in plus om de baan beter te zien. Let

er wel op, dat niettemin toch de donkere wagens wèl verdwijnen. Dit is met een Sony 2 megapixel perfect mogelijk, en de kwaliteit van het toestel van de Aldi van 5 megapixel zal niet veel beter scoren (de verwerking van die toestellen is slechter dan de Sony's, maar het toestel is wel prijs-kwaliteit gezien en op de batterijen na zéér goed).

Op de bladzijde hierna vind je een foto van De Haan op 26-27/09/2004 om 2.00 h 's nachts. De eerste foto hiervan was onderbelicht (dat is het geluk met zo'n LCD-display: hoewel dat display de foto niet juist weergeeft, en je handen zoals vermeld meestal vaster zijn als zonder display). De lantaarnpalen waren wel per stuk helder en afgescheiden, maar noch de straat noch de huizen rechts waren herkenbaar. Uiteindelijk koos ik hier voor OEV + 2.00, maar hierdoor verloor ik wel de lichtjes elk apart. Een klassiek manueel toestel met filmpje 400 ASA, 2 seconden (bij zo'n duur moet je het fototoestel zeker op het statief of op een bank zetten!), scoort véél véél beter en had beide zaken wèl correct gehouden.

Ook 's nachts is het even belangrijk als overdag om eens een paar situaties uit te testen met automatische instellingen maar dan met half induwen van de sluiterknop om op diverse punten te laten belichten. Belangrijk is ook het verschil tussen de belichting in een centraal punt en in een breed punt. Ik kom straks nog op foto's van de wandeling die ik nam en daardoor compleet mislukt zijn.

Of het verschil bij zonsopgang zonder flits en met flits (dit is ook met statief om bewegingsfouten te vermijden) bij een moeilijk voorwerp als zaken met veel chroom (een gekende moto van een klant uit Brugge) Automatisch mislukken zo'n foto's altijd!

... zonder flits (automatisch)

(zonsopgang za 02/10/03 te Bellegem)

met manuele tegenflits ...

De zon en de maan zijn op foto natuurlijk altijd kleiner dan ze lijken met het menselijk oog (lichtfractie).

Nog dit ook: Eigenlijk mag je een digitale camera nooit in zeer fel zonlicht richten, je beschadigt hoe dan ook altijd een beetje de lichtgevoelige sensoren erin! Ook raken deze defect door overmatige temperaturen (achterlaten toestel in vol zonlicht is op lange termijn nefast).

Vergeet ook nooit dat als je teveel 'prutst' aan de manuele instellingen je dikwijls zult vergeten die stand af te zetten, waardoor je foto's daarna dikwijls allemaal voor de prullenbak zijn. Zet na gebruik IEDERE KEER uw fototoestel terug op 'automatisch'!!!

Dit overkomt mij nog af en toe door te gejaagd te zijn (een ezel?).

Nu vervolgen we echter onze route: wandeling uit 2002, maar ditmaal gaan we na het komen van de brug gewoon rechtdoor zoals hieronder.

Na dit paadje vervuilt het wegdek ernstig, en komt u op de grote parking terecht van het tankstation langs de autostrade (als je in de zomer de zondag geen aanmaakhout voor de barbecue hebt, hier hebben ze er dan; ook wordt veel Kortrijks afval nu al hier gestort omwille van de kostprijs van de vuilniszakken, politiek nadenkertje over financiële draagkrachtgrenzen). Alleen komt u hier best niet op om het even welk uur, want deze parkings zijn werkelijke verzamelplaatsen

q u a c r i m i n a l i t e i t , mensensmokkel, drugshandel en ook zo gekend. Maar hier is het dan nog vrij rustig als je het vergelijkt met de stopplaatsen in Wallonië (Luxemburg-Namen-Brussel is daarin zeer gevaarlijk), waar je ook bang moet zijn dat ze je auto onvreemden terwijl je

erbij staat. Het is niet mijn bedoeling jullie bang te maken hierbij, enkel de kinderen attent te maken dat de wereld niet overal even onschuldig is of even veilig is als te Rodenburg of Bellegem.

We draaien hier naar links, maar blijven met de rijen goed links houden.

Ook hier gaan we verder langs de parkings helemaal links. Zeker de route voor de buggies gaat verder rechtdoor.

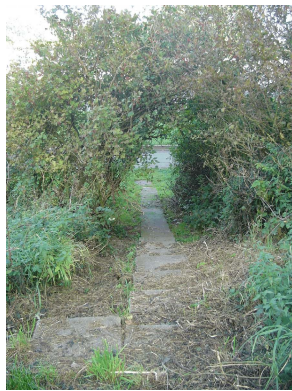
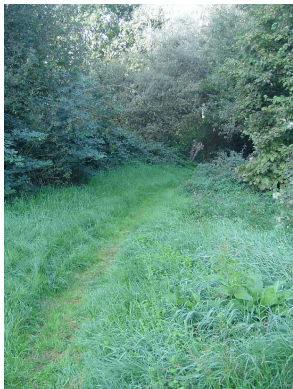
De kinderen die willen, kunnen echter achter die eerste vuilnisbak ook inslaan

om de achterkant van de 'ecologische' stortplaats te verkennen.

Dat staat beschreven op de volgende bladzijde, maar die foto's tellen niet voor de buggies.

Ik heb trouwens voor het eerst in mijn leven blijkbaar een serieuze allergie op de twee wespenbeten van verleden week die ik hier kreeg, toen ik hier als een mini-tornadootje met de bosmaaier een weg baande (ik begrijp die reactie van die insecten op dat vlak wel tegen mijn agressieve daden op dat moment).

Hier rechtsboven de paadjes waar ik tweemaal door een wesp werd gebeten (de allergische reacties zijn nog voelbaar) toen ik er het gras snoeide.

Dit type bebossing is ook teekgevoelig (rukt verder op naar Vlaanderen, is te volgen!), en de hygiënische omstandigheden zijn evenmin optimaal. Dit belet echter niet dat het een zeer romantisch weggetje is temidden het groen en dat het hier een specifieke biotoop bevat met zelfs een paar zeldzame diersoorten (er zijn nu al twee koppels blauwe reigers zijn ook al rond het stort en haar/zijn vennen aanwezig).

Maar dan komen we terug samen. We hernemen een foto met de gewone rij van wandelaars die langs het asfalt kwamen:

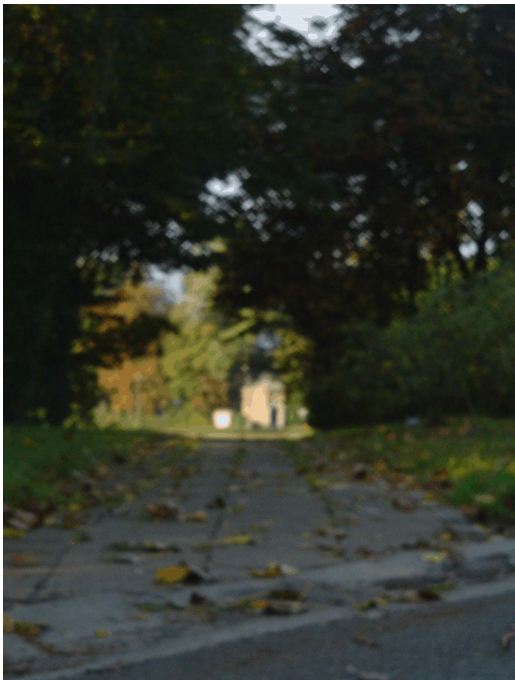

Achter die boom komen van links dan de speelvogels die van ommetoertjes houden.

Hier komt iedereen terug samen en houden we terug mooi links (langs die gastank, beeld u nu eens in dat de diameter van de gasbuizen bij Ghislengien/Gellingen ongeveer hetzelfde was als deze van de tank hier...).

Dit zeer romantisch en slechts weinig gebruikte paadje moeten we nu terug in.

Maar kijk, hier heb ik het focuspunt totaal foutief aangepast en verschillende inschattingsfouten gemaakt. Ik wou een mooi effect door van laag bij de grond een foto te nemen, heb volledig ingezoomd om het diepteaspect te creëren, maar de focus was te klein om correct scherp te stellen en zelfs correct te belichten. Resultaat is een onderbelichte en wazig foto.. Alternatief was focus (= brandpuntafstand) manueel op oneindig zetten en enkel belichting op automatisch of ook manueel (ècht manuele belichting kan meestal niet!).

Deze is iets beter, maar eigenlijk had ik zelfs hier manueel de blits moeten aanzetten om de voorste takken zichtbaarder te maken. Tegen dat onze kinderen groot zijn, zullen de fotoestellen (dat zullen dan GSM's zijn met ingebouwde GPS, televisie, afstandsbediening voor alles, hopelijk

geen leugendetectoren) scherpstellen per onderdeel. Natuurlijk blijft dan de vraag of dat nog de werkelijke situatie getrouw zal weergeven, want eigenlijk is dit weggetje iets donkerder door de overgroeiing...

Zo tegen de avond komt er zo'n puber het café binnen en bestelt 18 pilsjes. "Waarom zo veel?" vraagt de barkeeper. "Nou," antwoordt de puber "op de deur staat een bordje: onder de 18 geen bediening!"

En op het einde hiervan komen we weer uit aan Sint-Anna. Wie herinnert zich nog de anekdote met het bloed van de haas van

de meid van 't kasteeltje, die per se een bedevaartsoord wou creëren (in 't boekje van de eerste wandeling)?

En toen ik het paadje kwam uitgereden, was het deze richting. Ik zag echter iets dat gewijzigd was bij twee jaren geleden.

Dit is een vraag voor echt attente lezers: Wat is het verschil aan deze brug met de foto ervan in het eerste boekje? Voor mij is het wellicht gemakkelijk, want ik maakte er een opmerking en een detailfoto over... Benieuwd wie het vindt ZONDER het op te zoeken.

We maken hier zéér veel lawaai, zodat de auto's ons horen en dat ze voorzichtig (en misschien zelfs bang van ons) zijn.

Achter de brug, slaan we links in.

Hier gaan we dus links de O.L.V.-Ten Spiegelestraat in, in de richting van 't Klokhof.

Het Klokhof zelf dateert normaal ook al van voor 1963 (toen was ik - 2 jaar oud), en er zou een speciaal wegje lopen toen naar die locatie. Het is voor mij moeilijk vast te stellen hoe de

wegjes op de kaarten van eind 19de eeuw, dan wel liepen t.o.v. het huidige pad dat wij begaan.

Vroeger kon je langs links (Delacroixstraat) op de oude Don Boscostraat aan de andere zijde van de E17 komen (ik denk dat dit de echte oude baantjes zijn), maar nu kunnen wij enkel rechts terug deze Verruestraat in om terug te keren.

Ik heb geen flauw idee van wie Delacroix en Verrue waren om voldoende beroemd te zijn voor een straat hier en waarom dat gekozen werd t.o.v. de andere straatnamen van Rodenburg.

In België is een sensationele beslissing genomen om de verkeersveiligheid te bevorderen. De helm voor motorfiets en bromfiets moet met onmiddellijke ingang worden vervangen door een wollen muts. De Belgische TNO heeft een onderzoek gehouden naar de veiligheid van de klassieke helm en de wollen muts. Wat bleek uit dit vergelijkend onderzoek met 10 helmen en 10 wollen mutsen? Na het gooien van een 15 etage hoge flat, waren de helmen kapot en de wollen mutsen nog heel.

Hieronder heb ik met Ulead 360° twee foto's aan elkaar gevoegd om zowel de prachtige boom links te hebben, als het moderne gebouw rechts. Probleem hierin is dikwijls dat elke richting een andere belichting heeft, maar dat had u al gemerkt in de vorige boekjes wellicht. Op de standaard zwartwitafdruk van dit

document merk je het wellicht niet, maar op de kleurenafdruk is zéér duidelijk het kleur- en belichtingsverschil duidelijk op zowel de straat als (minder) in het blauw van de lucht (zelfs al corrigeert het samenvoegingsprogramma dit al deels zelf)! Op blz. II-7 (tweede deel, einde Abdis Erkastraat) merkt u zelfs bij de samenvoeging van drie foto's dat het middelste stuk zelfs op de zwart/wit-versie van deze bundel een héél stuk donkerder is (maar omgekeerd scherper de wolken tekent).

Hier draaien we terug naar de drukke Ter Duinenstraat, waar we eventjes terug zuidwaarts lopen (uit die foto iets verder, kun je afleiden hoe laat het was toen die foto genomen werd).

En nog iets verder daarachter draaien we terug voor lekkere boterkoeken en vooral... chocomelk!

Verder vergeet ik zeker niet Ann Sagaert & Siska Gerniers in het bijzonder te danken voor het feit dat zij er eigenlijk voor zorgen dat ik mij al drie jaren ten volle op de route en het boekje kon richten (en mij wat redelijk hielden op sommige vlakten, een man heeft op dat vlak altijd vrouwen nodig, denk ik).

Ter afsluiting: foto te Rodenburg op za 02/10/2004 bij snoeiwerken (rechts weeral tegen het licht, ik overtreed mijn eigen regels, maar de schaduw geeft hier wel perspectief en zachtheid, vind ik - wel nee, het zijn de personen die zachtheid uitstralen (mundus vult decipi, decipiatur ergo?).

Een hollander en een Belg zitten tegenover elkaar in de trein. De belg tast in zijn zak en haalt er een plastic zakje uit gevuld met appelpitjes. Hij neemt er een paar uit het zakje en eet ze op. Enkele minuten later doet hij precies hetzelfde.

Vraagt die Hollander: 'Waarom eet jij appelpitten?'

'Daar word je slim van', zegt de Belg.

'Verkoop je er niet een paar?', vraagt de Hollander.

'Tuurlijk' zegt de Belg, '2,5 € per stuk'

'Nou, geef mij er dan maar 5', zegt de Hollander.

Zo gezegd, zo gedaan. Apetrots eet de Hollander een paar van zijn pitjes en terwijl hij knabbelt denkt hij: 'Zoveel geld voor een paar pitjes?'

Zegt de Hollander tegen de Belg: 'Vind je dat niet wat duur? Voor dat geld kan ik een paar kilo appels krijgen en heb ik er de pitten gratis bij!'

Zegt de Belg: 'Zie je wel, het begint al te werken!'

Een man vliegt in een heteluchtballon boven het land en beseft dat hij verdwaald is. Hij ziet beneden een man lopen en daalt tot hij binnen gehooraafstand is...

"Neem me niet kwalijk," roept hij, "Kunt u mij misschien helpen? Ik heb mijn vriend beloofd hem een half uur geleden ergens te ontmoeten, maar ik weet niet waar ik ben!"

De man beneden antwoordt: "Ja. U bent in een heteluchtballon en zweeft ongeveer 10 meter boven de grond. U bevindt zich tussen de 40 en 42 graden noorderbreedte en tussen de 58 en 60 graden westerlengte."

"U bent zeker een Systeem Beheerder" zegt de man in de heteluchtballon.

"Inderdaad" zegt de ander, "maar hoe weet u dat?"

"Nou", zegt de man in de ballon: "alles wat u zegt is technisch gesproken juist, maar ik heb helemaal niets aan die informatie. En al met al ben ik nog steeds verdwaald."

De man op de grond kijkt peinzend omhoog en zegt: "U bent zeker manager?"

"Dat klopt", zegt de man in de ballon: "maar hoe weet u dat?"

"Eenvoudig. U heeft geen idee waar u bent. U weet al helemaal niet waar u naartoe gaat. U heeft iets beloofd terwijl u geen idee heeft hoe u die belofte moet waarmaken en u verwacht van mij dat ik uw probleem oplos. U verkeert nog steeds in dezelfde positie als voor wij elkaar ontmoetten, maar op een of andere manier is het nu ineens mijn schuld."

Jean Marc VAN BELLE, voor verslaggeving

Laserkleurexemplaren te verkrijgen tegen 10 EUR per stuk (kostprijsdekking toner; speciaal papier & inbinding & tijdsderving), maar dit wordt een dezer dagen in draagbaar documentformaat (PDF) gepubliceerd op iets lagere kwaliteit (wèl zware bestanden, veel afbeeldingen) op internet, zodat u deze zelf kunt afdrukken. Dat is voor u altijd de goedkoopste manier.

Het boekje werd zoals gebruikelijk gemaakt met de zeer stabiele Corel Word Perfect versie 9 (heb hier in tegenstelling met Word nog nooit een beschadigd document mee gehad, en het werkt ook véél sneller voor dit type documenten) met de jpg-afbeeldingen als externe link gekoppeld zodat het document snel werkbaar blijft en het bevat zelfs in de goedkope versie een standaard pdf-exportfilter. Het zal binnenkort te downloaden zijn in .pdf op <http://rodenburg.be> rubriek Wandelingen.

Alle kritiek altijd welkom op info@rodenburg.be of op GSM-nummer 0495/18.82.82